

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. M.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí č. j. X ze dne 3. 6. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 20. 10. 2019. Žalobce vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž může na území tohoto prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádně prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že by pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě od 16. 7. 2020 do současnosti. Rovněž není pravdou, že by žalobce neoprávněně pobýval na území ČR nejméně od 18. 1. 2020 do 3. 6. 2021. V době pobytové kontroly dne 3. 6. 2021 se na území nacházel legálně jako držitel biometrického cestovního dokladu. Žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Pro rozhodnutí nejsou dle žalobce splněny zákonné podmínky.

4. Správní orgán I. stupně nemohl mít podle žalobce dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, kdy tentýž den, kdy bylo zahájeno řízení, bylo i vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování na Ukrajinu. V zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny. Poukázal také na vojenskou konfrontaci v Azovském moři.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 3. 6. 2021 byla provedena pobytová kontrola žalobce. Ten doložil platný biometrický doklad Ukrajiny. Na základě razítek v něm otištěných (poslední razítko vstupu do schengenského prostoru bylo 20. 10. 2019) bylo zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně. Při výslechu sdělil, že poprvé do ČR přijel v říjnu 2019, a to autem z Polska přes hraniční přechod Medyka, již nevycestoval. Přijel na biometrický doklad, datum příjezdu je v něm doloženo. Je si vědom překročení možné lhůty pobytu a přiznává to. Jiné povolení k pobytu nemá. Přijel zde za účelem najít si práci. Poté už zůstal a neodcestoval. Ubytování si našel bez problémů, většinou u kamarádů. Neví, na jaké adrese bydlí. Pouze ví, že je to byt, a jak se k němu dostane. Chtěl zde zůstat tak dlouho,

co to půjde. V ČR ani EU žádné vazby nemá, tyto naopak má na Ukrajině, kde žije jeho rodina. Má dostatečné prostředky na vycestování. Finance měl z Ukrajiny, a poté si vydělával v ČR. V současné době zde nepracuje ani nestuduje. Pracovní povolení nemá. Není mu známa žádná překážka, která by bránila odjezdu na Ukrajinu, může se bez problémů vrátit, nic mu nehrozí.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

10. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

11. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

14. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

15. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru byl ke dni 20. 10. 2019. Domnívá se, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházel oprávněně, kdy nepřekročil 90denní možný pobyt. Správní orgán I. st. dospěl k závěru, že žalobce na území ČR neoprávněně pobývá od 18. 1. 2020. Uvedl, že z cestovního pasu bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil žalobce dne 20. 10. 2019, tehdy začalo běžet rozhodné období pro bezvízový 90denní pobyt. Žalobce byl oprávněn k pobytu do 17. 1. 2020 včetně, tedy od 18. 1. 2020 již pobýval na území neoprávněně. Oprávněný 90denní pobyt vypršel 17. 1. 2020.

16. Žalovaný shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Uvedl, že žalobce jako držitel biometrického cestovního dokladu Ukrajiny je osvobozen od vízové povinnosti na území států schengenského prostoru, jehož součástí je i ČR, kdy celková délka pobytu nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů ode dne pobytové kontroly zpět.

17. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně jako správní orgán I. stupně, přičemž soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Neoprávněný pobyt byl řádně vymezen od 18. 1. 2020 do 3. 6. 2021. Bylo potvrzeno datum vstupu žalobce na území schengenského prostoru, které bylo zjištěno z dat dle cestovního dokladu jako den 20. 10. 2019. Poté již nenásledoval žádný výstup. Dne 17. 1. 2020 tak uplynul oprávněný 90denní možný pobyt. Lze také dodat, že skutečnost, že se žalobce nacházel na území ČR i po uplynutí 90denního období, potvrdil především i sám ve své výpovědi, ze které rovněž jednoznačně vyplývá, že z území nevystoupil, a naopak nepřetržitě pobýval na území ČR. Jestliže se žalobce nacházel na území ČR nepřetržitě od října 2019, spadá zde rovněž i období od 16. 7. 2020, které žalobce v žalobě uváděl.

18. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou tedy potvrzeny přímo i výpovědí samotného žalobce, který také v průběhu řízení nikterak zjištěné skutkové skutečnosti nerozporoval. Naopak sdělil, že si je plně vědom své situace, kdy bude muset vystoupit. Doposud nevystoupil, protože sdělil, že chce v ČR zůstat tak dlouho, jak to půjde. Žalobce taktéž dodal, že je obeznámen s tím, že zde byl neoprávněně, vystoupit však nechtěl. Dodal naopak, že cílem cesty byl výkon práce v ČR, kdy zde bez povolení pracoval. Dané tedy nenasvědčuje jakémukoli pochybení správních orgánů, jejichž závěry jsou naopak s tvrzením žalobce zcela v souladu.

19. Namítá-li tedy žalobce až v žalobě, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území členských států EU byl 20. 10. 2019, a rovněž není pravdou, že by od 18. 1. 2020 do 3. 6. 2021 na území ČR pobýval nepřetržitě neoprávněně, jsou tato tvrzení zcela odlišná oproti skutečnostem uváděným žalobcem ve správním řízení a nemají žádný podklad ani v dalších skutkových zjištěních uvedených ve správním spise. Námitka, že nebylo prokázáno, že by žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 18. 1. 2020 do 3. 6. 2021, je proto nedůvodná.

20. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

21. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vystoupení na Ukrajinu je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný doplnil, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji

zasazeny. Oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace k tomuto neuvedl ani v žalobě.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 27. 9. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce